

Odziedziczcie bogactwo Sai – miłość

Urodzinowy dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 23.11.1986 r.
w Audytorium Purnaczandra, w Prasanthi Nilajam

*Nasza wspaniała ojczyzna zrodziła wiele szlachetnych dusz,
które szerzyły jej chwałę na wszystkich kontynentach.
To bohaterski kraj, który wywalczył wolność od zachodnich najeźdźców.
To święty kraj, który osiągnął doskonałość
w dziedzinie muzyki, literatury i sztuk pięknych.
Urodzeni w tym pięknym kraju
słynącym z artystycznych osiągnięć,
waszym najważniejszym obowiązkiem, wielbiciele,
jest chronić bogactwo dharmy,
które pozostawiła wam Matka Indie!*

Ucieleśnienia boskości!

Kraj Bharatu przypomina owoc pomarańczy. Religie i społeczności to jego części. Różne zajęcia, jakie wykonują ludzie, są jak nasiona. Urodzić się w kraju o takiej różnorodności samo w sobie jest błogosławieństwem. To kraj, który powinien jaśnieć swoim pełnym blaskiem, manifestując jedność.

Od najwcześniejszych czasów Bharat głosił światu swoją wiarę w Boga i w pobożne życie. Społeczeństwo Indii głosiło ideał: „Niech wszystkie światy będą szczęśliwe”. Szczęście tych, którzy urodzili się w tym kraju, jest godne najwyższego uznania.

W rzeczywistości człowiek ma boską naturę. Z powodu różnych czynników zwykle zapomina o swojej wrodzonej boskości (sat-czit-anandzie). Nie można z łatwością usunąć zasłony ignorancji, która przesłania ukrytą w nim boskość. Ani bogactwo, ani status, ani wiedza nie uwolnią go od tej choroby. Lekarstwem będzie jedynie wiedza o jaźni (atmadźniana).

Nie możecie dać się zwieść przyjemnościom płynącym z posiadania, pozycji lub powodzenia. Przyjemności są przemijające – przychodzą i odchodzą. Ból i przyjemność towarzyszą ludzkiej egzystencji, tak jak znajomi i krewni. Człowiek musi starać się urzeczywistnić swoją prawdziwą naturę, doświadczać wrodzonej boskości i nie ulegać pokusie pod wpływem chwili. Zarówno ból, jak i przyjemność to oszuści. Człowiek nie może pozwolić sobie na to, by sprowadzili go na złą drogę.

Jaźń przekracza czas i przestrzeń. Jest wieczna i niezmienna. Przesłaniem odwiecznej filozofii jest dociekanie istoty jaźni. Jest to także podstawowy obowiązek człowieka.

Mędrcy głosili, że ciało to nietrwały worek pełny chorób. Człowiek musi porzucić przywiązanie do ciała i szukać schronienia w Bogu. Pięć żywiołów ma wpływ tylko na ciało, ale nie oddziałuje na ducha.

Ciało, umysł i atma (duch) tworzą istotę ludzką. Ukazują naturę człowieka i pozwalają mu osiągnąć prawdziwy wzrost. Reprezentują trzy pojęcia – działanie, świadomość i urzeczywistnienie. Ciało jest narzędziem do praktykowania dharmy i do wykonywania wszystkich obowiązków. Umysł jest źródłem pozytywnych i negatywnych myśli. Świat można zrozumieć tylko przez umysł. Jest on narzędziem służącym do oceniania, co jest dobre, a co jest złe, co jest nietrwałe, a co jest wieczne. Umysł reprezentuje świadomość, czyli rozumienie. Atma reprezentuje czystą, promienną, odwieczną i niezmienną świadomość. Atma jaśnieje w człowieku jako oświecający płomień. Śastry opisują ją jako boskość. Upaniszady głoszą, że Bóg mieszka w jaskini serca. Biblia mówi, że Boga można doświadczać tylko dzięki czystości serca. Koran również wskazuje, że czystość serca jest niezbędna do tego, by doświadczać Boga. Guru Nanak oznajmił, że Boga można sobie uświadomić tylko dzięki dobrym myślom, dobrej mowie i dobrym czynom. Wszystkie wyznania są jednym, gdy mówią o najwyższym znaczeniu czystości serca.

Jednak człowiek zapomina o swojej prawdziwej boskiej naturze i pogrąża się w próżnej pogoni za materialnymi przyjemnościami. Wówczas ignoruje właściwe postępowanie i cierpi na wiele chorób. Ludzie uważają, że dharma to tylko etyczne postępowanie w codziennym życiu, ale tak nie jest. W rzeczywistości dharma oznacza rozpoznanie uniwersalnej świadomości, która istnieje w każdym człowieku i działanie w oparciu o jedność tej świadomości. Gdy świadomość w człowieku otacza ego, przyjmuje ona postać trzech gun: sattwy, radżasu i tamasu. Gdy urzeczywistni się boską naturę świadomości, przekształci się ona w atmadharmę – dharmę jaźni. Prawdziwa dharma to urzeczywistnienie jedności wszechjaźni.

Wszystkie ziemskie obowiązki i działania są naznaczone trzema gunami. Swadharmą odnosi się do atmadharmy (dharmy ducha). Paradharma to dharma (obowiązki) dotycząca świata. Ziemskie obowiązki są przemijające i podlegają zmianom. Zmieniają się przez wieki. Nie można ich traktować na równi z atmadharmą. Wśród ziemskich obowiązków są m.in.: warnadharmy (obowiązki wynikające z pozycji społecznej) i aśradharma (obowiązki związane z określonym etapem w życiu).

Obowiązki ustanowiono po to, by pomóc człowiekowi w prowadzeniu ziemskiego życia. Jednak poza nimi jest atmadharma, której należy przestrzegać, aby osiągnąć samorealizację. Wypełniając jedynie ziemskie obowiązki, człowiek pozostaje na poziomie zwierzęcym. Dzięki dyscyplinie umysłu człowiek może wznieść się do poziomu ludzkiego. Atmadharmy można przestrzegać wtedy, gdy obowiązki fizyczne i umysłowe są połączone z dyscypliną duchową. Ciało wykonuje działania, umysł rozróżnia między dobrem i złem. Atma pełni funkcję świadka. Chociaż wydaje się, że ciało, umysł i atma różnią się od siebie, to są ze sobą powiązane. Człowiek może osiągnąć samorealizację wtedy, gdy są one połączone i pracują w harmonii.

Dharma, artha, kama i moksha to cztery puruszarthi (cele życia). Wyzwolenie (moksę) można z łatwością osiągnąć wtedy, gdy zdobywanie majątku (artha) i zaspokajanie pragnień (kama) są powiązane z prawością (dharma). Jednak jeśli majątek i pragnienie są oddzielone od prawości, wówczas nie ma pokoju ani szczęścia. Wyzwolenie jest wolne od złudzenia.

Słowo 'człowiek' (manawa) znaczy 'ten, kto nie jest nowy'. Człowiek rodzi się wielokrotnie i jest uwikłany w niekończący się cykl pragnień, różnic i sporów. Musi wydostać się z tego złego kręgu, uświadamiając sobie, że boskość istnieje we wszystkim. Samo społeczeństwo należy uważać za przejawienie boskości. Upaniszady głoszą: *Íśawasjam idam sarwam* – wszystko to przenika boskość.

*Gwiazdy są brahmanem, słońce jest brahmanem.
Księżyc jest brahmanem, woda jest brahmanem.
Niebo jest brahmanem, Wajkunta jest brahmanem.
Ojciec jest brahmanem, matka jest brahmanem.
Wszelkie bogactwo jest brahmanem.
Brahman jest stwórcą, obrońcą i niszczycielem.
Czas jest brahmanem, ciało jest brahmanem.
Przyroda jest brahmanem, życie jest brahmanem.
To zgromadzenie jest brahmanem. Prawda jest brahmanem.
Sai, który oznajmia tę prawdę, również jest brahmanem.*

Brahman przenika wszystko w kosmosie. Nie istnieje nic oprócz brahmana. Skoro brahman istnieje we wszystkim, to jak mamy go szukać? Gdzie można go znaleźć? Skoro cały wszechświat jest domem brahmana, to jak znajdziecie drogę lub bramę, która do niego prowadzi? Pan wszechświata mieszka w waszym sercu. Jeśli zagracie na strunach swego serca z wielką radością, stanie się ono Wajkuntą.

Pan obdarzył was całym swoim bogactwem i boskimi mocami. Jesteście spadkobiercami tego bogactwa. Musicie odkryć, czym jest to bogactwo.

*Bogactwem Sai jest czysta, bezinteresowna
i nieskończona miłość. Taka jest prawda.*

Bogactwem Sai nie są budynki, które tu widzicie. Bogactwem Sai jest jedynie czysta i bezinteresowna miłość. Musicie odziedziczyć tę miłość, napełnić się nią i ofiarować ją światu. Jest to wasz najważniejszy obowiązek jako wielbicieli Sai.

Co możecie ofiarować Panu, który jest wszechmogący, wszechobecny i wszechwiedzący? Różne przedmioty, jakie ofiarowujecie Bogu, są dziełem iluzji.

*Czy przenikającego wszechświat Pana można ograniczać do świątyni?
Jaką lampę zapalisz Temu, który jaśnieje blaskiem miliarda słońc?
Jego prawda wykracza poza zrozumienie Brahmy i Hary.
Jak mogą Go pojąć inni? Jakie imię nadasz Temu, który jest wszystkim?
Jakie pożywienie ofiarujesz Temu, który ma kosmos w żołądku?*

Stańcie się oddani Bogu dla samych siebie. Niezależnie od tego, pod jakim imieniem lub postacią będziecie oddawać cześć Panu, On odpowie. On jest Tym, który obdarza wszystkim i który spełnia każde życzenie. Czy wielbiciel zaznaje cierpienia, czy pragnie określonego przedmiotu, czy jest poszukiwaczem, czy człowiekiem posiadającym mądrość (dźnianinem), Bóg odpowiada zgodnie z poziomem jego oddania.

Ucieleśnienia boskości!

Miłość jest najłatwiejszą drogą do urzeczywistnienia boskości. Tak jak księżyc zobaczycie tylko przy świetle księżyca, podobnie Boga, który jest ucieleśnieniem miłości, osiągniecie jedynie dzięki miłości. Uważajcie miłość za tchnienie swego życia. Miłość była pierwszą wartością, jaka wyłoniła się w procesie tworzenia. Wszystkie inne wartości pojawiły się później. Dlatego napełnijcie serce miłością i sprawcie, aby stała się ona podstawą waszego życia.

Myśli człowieka są pełne różnych przywiązań i niechęci. Przywiązanie i nienawiść to dominujące cechy w człowieku. Przywiązanie i nienawiść to złe planety, które utrudniają życie człowiekowi.

Kiedyś Totaka, uczeń Śri Śankaraczarji, zapytał swojego guru: „Mistrzu, kogo można uznać za największego zdobywcę na tym świecie?”. Śri Śankaraczarja odpowiedział: „Największym zdobywcą jest ten, kto panuje nad zmysłami, a nie ci, którzy podbijają królestwa, zdobywają Himalaje lub posiadają wszelką wiedzę”.

Prahlada powiedział swemu ojcu Hiranjakasipu: „Chcesz podbić trzy światy, ale nie potrafisz pokonać zmysłów”. Jeśli człowiek nie zapanuje nad swoimi wewnętrznymi wrogami, takimi jak złość czy nienawiść, to jak może mieć nadzieję na pokonanie swoich wrogów zewnętrznych? Istnieje tylko jeden sposób na pokonanie wrogów wewnętrznych – miłość. Ważne jest, aby nasze życie stało się wartościowe dzięki praktykowaniu miłości, zwyciężeniu sześciu wrogów wewnętrznych i ofiarowaniu wszystkich naszych działań Bogu.

Świat jest pogrążony w chaosie. W tej sytuacji obowiązkiem wielbicieli jest uświadomienie sobie ojcostwa Boga i braterstwa człowieka, a także przeciwdziałanie siłom zła, które przysparzają ludziom niezliczonych kłopotów. Sięgając po potężną broń miłości, starajcie się służyć ludzkości, aby wyplenić szerzące się dzisiaj siły przemocy i nieprawości.

Jeśli nawet nie możecie w jakikolwiek sposób oddawać czci ani wykonywać praktyki duchowej, służenie społeczeństwu pomoże wam uświęcić życie. Spośród dziewięciu rodzajów oddania najważniejsza jest służba (sewa). Dzięki służbie można osiągnąć całkowite poddanie ego.

Tłum. Dawid Koziół

Źródło: <https://sssbpt.info/ssspeaks/volume19/sss19-27.pdf>